

gjennem hvilke Veien gaaer, eller til Communalbestyrelserne i de Communer, i hvilke de paagældende Eiendomme ligge. Vi have antaget, at det Sidste turde være det rigtigste; thi hvad det kommer an paa ved Afgjørelsen af disse Sager, er Kjendskab til Eiendommene og de Eiendomsbesiddere, som ere berettigede til at færdes paa Veien, og hvis man derfor vilde henvise Afgjørelsen af Sagen til Bestyrelserne for de Communer, paa hvis Grund Veien gaaer, kunde det let hænde, at man kom til at henvise Sagens Afgjørelse til en Communalbestyrelse, som var ubekendt med de Forholde, hvorpaa det netop kom an. Jeg maa herved tillige tilbagefalde i Erindringen, hvad jeg tillod mig tidligere at anføre, at Grunden til, at man har henlagt disse Sager i første Instants til Communalbestyrelserne, ikke er den, at de efter deres Natur ere communale — være de communale, kunde der ingen Tvivl være om, at man maatte henlægge dem til Communalbestyrelserne i de Communer, paa hvis Grund Veien gaaer —, men at man har valgt Communalbestyrelserne som den Autoritet, der i første Instants skulde afgjøre Sagen, er alene skeet af det Hensyn, at man ikke har kunnet paavise nogen anden Autoritet, til hvem man uden for stor Bekostning kunde henlægge det Slags Sager. Men jeg maa ogsaa bede om, at man fastholder dette, naar man vil tage Beslutning om, hvorvidt Paaanmeldingen af en Sag, der er afgjort i første Instants, skal stee til Amtsraadet eller Landvæsencommissionen; thi det er ganske klart, at hvis den Beslutning eller Kjendelse, der er afgiven af Sogneforstanderskabet, i og for sig var en communal, vilde man ikke kunne billige, at Indankningen skete til Landvæsencommissionen, men det er netop af Hensyn til, at Sagen i og for sig ikke er communal, at man har troet at kunne henvise den til Landvæsencommissionen. Forsaavidt der er Spørgsmaal om, hvilken Autoritet, Landvæsencommissionen eller Amtsraadet, der bedst egner sig til efter Sagernes Bessaffenhed at afgjøre det Slags Sager, vil jeg dog mene, at Landvæsencommissionen nok saa meget egner sig dertil som Amtsraadet. Endelig forekommer det mig ogsaa, at den Betragtning ikke er aldeles uden Betyd-

ning, at man ikke, uden at der er en Nødvendighed tilstede, bør behyrde Medlemmerne af Amtsraadet med Forretninger af denne Natur, som for disse Medlemmer kunne medtage en ikke ringe Tid. — Hvad det Forslag angaaer, der er stillet af et æret Medlem for Kjøbenhavn (L. E. Larsen), og som gaaer ud paa, at denne Lov ikke skal gjælde for Kjøbenhavn og Færøerne, er det en Selvsølge, at der fra Udvalgets Side ikke findes Noget derimod at erindre. Der eksisterer allerede en Lov af 14de December 1857 om denne Materie for Kjøbenhavn, og der kan derfor ikke være Tale om at anvende den foreliggende Lov paa Kjøbenhavn, ligesaa lidt som der naturligviis kan være Tale om at anvende den paa Færøerne, allerede af den meget gyldige Grund, at der paa Færøerne ingen Veie findes.

Alberti: Lovudkastets § 7 indeholder efter mit Skjøn noget meget Uregelret, idet det er usædvanligt, ja maastee aldeles ukendt i vor Lovgivning, at en Proces begyndes i et Forstanderskab og derpaa gaaer til en Landvæsencommission, at den begynder med en administrativ Afgjørelse og derpaa skriver frem til en retslig Afgjørelse som en Appel, thi Landvæsencommissionerne ere Domstole, saaledes som de ere reetablerede ved Loven af 1858. Jeg troer derfor, at det Ændringsforslag, som det ærede Medlem for Standerborg Amts 3die Valgkreds (Mathiasen) har stillet om at sætte Amtsraadet istedetfor Landvæsencommissionen i § 7, fortjener Bifald. Det Ordinaire er at gaae fra Forstanderskabet til Amtsraadet, og skulde man opgive denne Veie, forekommer det mig, at der maatte foreligge Beviis for, at Amtsraadet var usikkert til at behandle det Slags Veie, men da det ellers har andre Veisager under sig, seer jeg ikke, hvorfor her skal bruges en saa usædvanlig Fremgangsmaade som den at blande Landvæsencommissionerne ind i Administrationen, thi det er dog en Administrations sag; man gjør Landvæsencommissionen til en Art Veipoliti. Jeg troer, at dette virkelig er aldeles imod Lovgivningens hidtilværende Udvikling, og jeg formener, at det er aldeles ufornuødent. Jeg skjønner ikke rettere end, at Amtsraadet maa være fuldkommen ha-